קנה א מיי' פ"ד מהל' שקלים הלכה ב: קנו ב ג מיי' פ"ג מהל' ממידין ומוספין הלכה : 35

רבינו נרשום

כיון דקא פרשי מספק הזאות. כשהיה ספיקא לאדם אם נטמא אם לא לא היה רוצה שיהו מזין עליו שהיה חושב בדעתו שמא לא נטמאתי והייתי מועל. אוקמוה אדאורייתא שאין מועליו באפה. בתחילה מועלין באפרה. בתחילה מגבין להן כלומר שלא היו לוקחיז אותה מתרומת הלשכה אלא גובין עכשיו מכל אחד ואחד פרוטה מכל אווו ואווו פווטה וקונין מהן: הי מינייהו באחריתא. כלומר צריכין אנו לידע אי זו נשנית באחרונה מאלו הברייתות שחזר בה ר' שמעון ואמר כר' יהודה דקיימא לן ר' שמעון ור׳ יהודה הלכה כר׳ יהודה: לימא קמייתא היא אחריתא שחזר בו מההיא דאמר כה בתחלה מההיא דאמר כה בתחלה הן באין ואמר מתרומת הלשכה הן באין דחייש לפשיעותא כראמרינן לעיל כיון דחזו דקא פשעי בה אוקמוה אדאורייתא זניתו מלשכה: במלתא דלית להו . בעבורו היו מביאין ולא בעבור עצמן משום הכי פשעי. במילתא דאית להו כפרה בגוה כגוז פר העלם דבר של צבור ושעירי ע״ז ניחא להו דליכפר ולא פשע ניוזא להודליכפו לא פשע ורייב ובתחילה מגבין להן:
לרבות פר העלם דבר של צבור ושעירי ע"ד דהיינו
נמי לאישי דנשרפין הן
נמי לאישי דנשרפין הן בחביתין במס׳ תמיד חשיב כמה כהנים זוכים בתמיד. והשמיני בחביתין: באתרא דחשוכא. דבבל עמוקה וחשוכה: זמנין ^{f)} ומנחתם ונסכיהם בלילה או למחר השתא בטלו שנים אלא . נסכין עמו הכא נמי דאם מת כהן לא קתני הילכך קאמר שמיני בחביתין. ומהא ליכא למשמע מינה. אהדרוה קמי דרבא הא דקאמר ר׳ . ירמיה בבלאי טפשאי אמר מבישתן כלומה מה שאין אנו מתרצין יפה שיש בו קשיא אומרין לפני בני ארץ ישראל כדי שילעיגו עלינו. ומטיבותן כלומר אומרין לפניתן, הרי היא אומרין לפניתן, הרי היא לך כמנדת תמידין שאינה בטילה לא בשחרית לא

א) נראה דל"ל ה"ג דלא בטלי הא זימנין דקרבי מנחה בלילה או כו':

נמי מטבותן: גן כמנחת . תמיד: דֹן מינייהו דאחריתא סן עליה דנימא הדר: ו) מן . הלשכה. נאמרה באחרונה דשמעינן לר״ש דאמר לעיל

שמת ולא מיוושין שאם יפשעו וה"ג גזר דילמא דלא גבו להו הילכך באין מן הלשמה: ו) העלם דבר: פ) והך היא: פ) אמרתי. דאי לא נפקא לי א) מקרא. מתמיד נפקא: י) ואפר פרה. עיין תוס "יומא דף מו ע"ב: יפ) דפסק ותני אפ":

לרבנן

בסוף תמורה (דף לד.) ולמאן דמוקי ל) הא דתניא אסור הלכה כרבי יהודה: **תמיימא.** דקתני לר"ש שבאין מן הלשכה ו]: בנפלה דליקה מאיליה דלא הוי איניש דלמעול ניחא אלא למאן דמוקי דלים בהו כפרה. מנחת כהן ליחא ליורשים כפרה בגוה אבל פר לה בתרומת הדשן והתםן ובפ׳ כל שעה (פסחים דף כו:) קשיא וי"ל דשאני

הכא דכל חלוותה לשריפה עומד ועוד נראה דטעם דהתם משום דאין לך דבר שנעשית מלוותו ומועלין בו . אבל הכא אכתי לא איתעביד:

דקא עבדי למכתן. רב אשי לטעמיה דאמר במסכת מכות (דף כא.) דאפר מקלה מותר להניח על מכתו משום דמכתו מוכחת עליו: גורו ביה מעילה. משמע הכא דאיכא מעילה מדרבנן וה"נ אמרינן פרק הוליאו לו (יומא דף נט. ושם:) ובפרק ולד חטאת (תמורה ד' יא:) מועליו בדמים דברי ר"מ ור"ם וחכ"ח אין מועלין ועד כאן לא פליגי אלא דרבנן אבל דאורייתא אין מועלין ואית דגרסי פרק ולד חטאת מ"ט דמ"ד אין מועליו ושיבוש הוא אלא ה"ג מ"ט דלכולהו אין מועלין מדאורייתא והתם נמי תנן ר"ש אומר הדם הל בתחילתו וחמור בסופו כו' אלמא דמדרבנן הוא ותימה דבסוף פרק בתרא דתמורה (דף לב:) מ) בעי גבי מקדיש עולה לבדק הבית אסור לשוחטה עד שתיפדה ומועלין בה שתי מעילות ופריך ואי דרבנן מי איכא מעילה דרבנן וי"ל דכיון דחיכא מעילה דאורייתא לא שייך לתקן מעילה אחר דרבנן ומיהו חימה דרים מעילה (דף ב.) תון קדשי קדשים ששחטן בדרום מועלין בהן דרבנן ומאי איכא בין מעילה דאורייתא ומעילה דרבנן דאורייתא משלם חומש דרבנן לא משלם חומש וכ״ש קרבן ופריך מי איכא מעילה דרבגן אין דאמר עולא קדשים שמתו יצאו מידי מעילה דבר תורה הא דרבנן איכא מעילה ואמאי לא מייתי מתני' דאיכא מעילה בדמים וי"ל משום דדמיא טפי לקדשי קדשים ששחטן בדרום י וכמאן דחנקינהו דמי ^{ס)} (והרב ר' חיים וכן בקונטרס כאן) דדם אקדשוה רבנן והשתח חיכה שפיר מעילה דאורייתא אבל קדשים שמתו לא נחתא להו קדושת דמים הילכך מייתי טפי שפיר ין ש ואפר פרה נמי איכא קדושה מדרבנן וקשה לפירושו דבפרק ולד חטאת (תמורה דף יב.) גבי קדשים שמתו דפריך מי איכא מידי דמעיקרא לית ביה מעילה יא] דפסקת ואמרת אפי׳ בקדשים קלים ולבסוף אית ביה מעילה ולא והרי דם ומאי פריך לפירושו טובה היכה לפלוגי 🕈 לכך באפרה אין מועלין אמר רב אשי שתי תקנות הואי דאורייתא בה מועלין באפרה אין מועלין כיון דחזו דקא מזלולי בה וקא עבדי מיניה למכתן גזרו ביה מעילה כיון דחזו דקא פרשי מספק הזאות אוקמוה אדאורייתא: ת"ר ישפר "העלם דבר של ציבור ושעירי עבודת כוכבים בתחילה מגבין להן דברי ר' יהודה ר"ש אומר מתרומת הלשכה הן באין והתניא איפכא יהי מינייהו 6 אחריתא אמרוה רבנן קמיה דרב אשי לימא קמייתא אחריתא דשמעינן ליה לר"ש דחייש לפשיעה אמר להו רב אשי אפי' תימא בתרייתא אחריתא כי קא חייש ר"ש לפשיעה במילתא דלית בהו כפרה בגווה במילתא דאית להו כפרה בגווה לא חייש ר"ש לפשיטה מאי הוי עלה א"ל רבה זומי לרב אשי ת"ש דתניא יאת קרבני לחמי לאשי ריח ניחוחי תשמרו להקריב לי במועדו לרבות פר העלם דבר של ציבור ושעירי עבודת כוכבים שבאין מתרומת הלשכה דברי ר"ש: ושלימה היתה קריבה וכו': א"ר חייא בר אבא בעי רבי יוחנן שלימה שחרית ושלימה בין הערבים או דילמא שלימה שחרית ובטילה בין הערבים אמר רבא ת"ש ישמיני בחביתים ואם איתא דבמילה בין הערבים הא זמנין דלא משכח ליה שמיני בחביתים ה"ד דמת כ"ג ולא מינו אחר תחתיו אמרוה רבגן קמיה דרבי ירמיה אמר סבבלאי מפשאי משום דיתבו באתרא דחשוכא אמרי שמעתתא דמחשכן אלא דקתני ∘שביעי בסלת תשיעי ביין ה"נ דלא בטלי 2מנחתם ונסכיהם יבלילה מנחתם ונסכיהם אפילו למחר אלא "דאי לא קתני ה"ג דאי לא קתני אהדרוה קמיה דרבא אמר מבישותין אמרי קמייהו מטיבותין לא אמרי קמייהו כו (6) והדר אמר רבא הני נמי מיבותין היא ®אמר קרא נסלת מנחה תמיד הרי היא לך כמנחת יו תמידין מאי הוי עלה אמר ר"נ בר יצחק ת"ש דתניא שלימה בשחרית ושלימה בין הערבים א"ר יוחגן פליגי בה אבא (כ) יוסי בן דוסתאי ורבנן אבא יוסי בן דוםתאי אומר מפריש לה שני קמצים של

לבונה קומץ שחרית וקומץ בין הערבים ורבנן יאמרי מפריש לה קומץ אחד חצי קומץ שחרית וחצי קומץ בין הערכים במאי קמיפלגי אבא יוםי בן דוםתאי סבר לא אשכחן חצי קומץ דקריב ורבגן סברי לא אשכחן עשרון דבעי שני קמצים בעי רבי יוחגן כהן גדול שמת ולא מינו אחר תחתיו לרבנן

נראה כמו שפירשתי ומיהו תימה קלת אמאי לא מייתי מחני׳ דמייתי מינה סייעתא לעולא הנהנה מן החטאת כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום כשהיא מתה כיון שנהנה כל שהוא מעל ושמא להכי לא מייתי לה דדילמא היינו דוקא אטאת הואיל ולכפרה אמיא לא בדילי מינה וחקנו רבנן מעילה טפי כדקאמר בתר הכי דמחטאת לא שמעינן לי העולה ואית ספרים דגרסי הואיל ולכפרה אתיא בדילי מינה ואין הסוגיא מוכחת כן ושמא ה"ק מחני׳ אשמעינן דאפילו חטאת דבדילי איכא מעילה ועולא אשמעינן אילו היכא דלא בדילי איכא מעילה: פר העצם דבר ושעירי עבורת בוכבים. יש לדקדק אמאי נקט גבי פר לשון יחיד וגבי שעירי לשון רבים והוי מצי למינקט פרי עבודת כוכבים ♥: דשבועינן דיה דר"ש דחייש דפשיעה. קצמ קשיא דרבי יהודה נמי חייש לפשיעה דלא פרי עבודת כוכבים ♥: דשבועינן דיה דר"ש דחייש דפשיעה. קצמ קשיא דרבי יהודה נמי חייש לפשיעה דלא אשכמן דניפלוג אחקנות ולעיל ס"ל משל יורשים: דאי דא קתני. כלומר דבר שאינו רגיל אלא באקראי בעלמא:

בלא מתחר (תפים וחבימים, אף על פי בקריבון בעבור אף על פי בקריבון בעבור הוא אחרים הפסיק המיקו לנספי ממיד (תחיד לא). מגדחתם ונספידהם בלילה. דמנחת נספים קריבין גלילה, ואי קשיא הא אחרים הבקומך רכה (געל כו) דברים שדכם ליקריב ניסו חוקשיב מנחת נספים. מפרק יש קרבעות במסכה ממורה (דף הא אחרים דרכה (געל כו) דברים שדכם ליקריב ניסו חוקשיב מנחת נספים. מפרק יש קרבעות במסכה ממורה (דף היל הקספים במים על מון כיל להביקן בעליה ואפילו לבודה. אם היל הים יכול להקריב ניסוי למול ויקריב על מחריב על היו ולבד של או לדיל אחרים היביל המסכם בפיני עלמן יכול להביקן בעליה ואפילו לבודה. אם היביל הופילו לבודה. אם היביל הופילו לבודה. אם היביל היביל היביל לבודה. אם היביל היביל היביל לבודה. אם היביל היביל היביל היביל לבודה. אם היביל היביל היביל היביל לבודה של היביל ה

הי מינייהו ד! אחריתי. איזו נאמר באחרונה שנסמוך עליה ה! דשמא וארן מועדין באפרה. מימה מיפוק ליה דאפר הקדש מותר כדאי הדר ביה מאידך משום דקי"ל (עירובין דף מו:) ר' יהודה ור' שמעון

העלם דבר כפרה לניבור היא: קרבני לחמי לאשי. ריבה הכתוב קרבנות הרבה דכל הני לשון קרבן נינהו: לרבות פר העלסין . דבחין מתרומת הלשכה כתמיד דבתמיד משתעי ואע"ג דלאו אדעתא דהכי הביאו שהליהם שהרי לא היו יודעים שיחטא אפ״ה מרבה להו קרא: דברי ר"ש. וכיון דמקרא יליף עיקר הוא הן הךט היא (נ) דאחריתא: שמיני בחביתין. במסכת תמיד (דף לא:) מני (ד) לכהנים י"ג העסוקים בתמיד בין בבקר בין בערב זה בכך וזה בכך: באחרא דחשוכא. דבבל עמוקה היא דכתיב האומר לצולה חרבי (ישעיה מד): שביעי. מקריב הסלת דמנחת נסכי תמיד: תשיעי ביין ה"נ דלא בעלי. לעולם והא קיימא לן מנחתם ונסכיהם בלילה כו' דאם לא הקריבו היום נסכים יקריבום למחר וכגון שלח קדשו בכלי דלא נפסלו בלינה אלמא זימנין דקרב תמיד בלא נסכים: אלא דאי. לא הוו נסכים לא קחני ה"נ גבי חביחין דאי מת כ"ג לא קתני ולעולם אם מת בטילה כל בין הערבים עד שיעמוד כהן אחר: אהדרוה לקמיה דרבא. הא דהאמר רבי ירמיה בבלאי טפשאי: מבישוחין אמרי קמייהו. כשאנו אומרים שום טעם שאינו יפה אומרים אותו השומעין לפני בני ארץ ישראל: מטיבותין. כי אמרי׳ מילי מעלייתא לא אמרי להו קמייהו: הא כמי. דאמרן דאינה בטילה מטיבותין היא דיפה אמרתי בן (דאי לא)י) דנפקא לי מקרא דכתיב בחביתין (ויקרא ו) סלת מנחה תמיד מה תמיד אינו בטל אף היא אינה בטלה י: מאי הוי עלה. כרבא או כרבי ירמיה: פליגי בה. בחביתי כ"ג שלא מת: מפריש לה שני קמלין של לבונה. כשהיה מביא עשרון שלם מביתו מביא עמו שני קמלים לבונה ומקריב החחד לחלי עשרון של שחרית והאחד לחלי של בין הערבים:

ל) תוספתא דשקלים פ"ב ה"ז ם) מוספתה דשקנים פייג הייו [הוריות ג:], **ג**) [יבמות סד: חולין פו:], **ג**) [תמיד לא:], ד) פסחים לד: יומא מ. זבחים ם: [בכורות כה: כתובות עה.], כ) וחמיד לא:ן, ו) ולעיל מד: וש"נו. ז) ופסחים חה. יבמות י.ן, מ) ולעיל כ: ע"שן, ע) ל"ל ממיימא. י) ס"א ל"ג וגי קמ שמו,) כן מיל ביוב ת דאי תחני כ) דנולה ודאי רש"ק דמי קסני, כ) בעלה ודמי לא קסני הס"ד. צ"ק, ל) נשם במתורה וכן בפסחים ח:], מ) נע"ש היטבן, נ) דכמאן. צ"ק, מ) צ"ל וכן פ"י בקונטר" המס והרב רבינו מיים מירן . דדם אקדשוה בית דין והשתא כו'. נ"ק, **ע**) עי' נ"ק, **פ**) ועוד אמאי לא מייתי מאפר פרה דאיכא נמי מעילה מדרבנן לכך כו'. ז"ק, **ג'**) וַל"ל הא דעולא. ל"קן, ק) נוישוב על זה עיין

תורה אור השלם

1. צַו אָת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל ואמרת אלהם את קרבני י פָגניֶם פֶּניו מֶידְנִי לְאָשֵׁי רֵיחַ נִיחחִי וּ לְהַקְרִיב לִי וּ בִּבבר בר ב בְּמוֹעֲדוֹ: בְמוֹעֲדוֹ: במדבר כח ב רו: בב..ב. וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם ז לַאֵילִם וְלַכְּבָשׁים לפרים

במדבר כט יח 3. זָה קֶרְבּן אַהָרֹן וּבְנִיוּ אֲשֶׁר יַקְרִיבוּ לַיְיִ בְּיוֹם הָמְשַׁח אֹתוֹ עֲשִׂירִת הָאֵפּה הַמִּשַׁח אֹתוֹ עֲשִׂירִת הָאַפּה בבקר ומחציתה בערב:

הגהות הב"ח

(6) גמ' הדר למתר רכל הא מדי (2) שם יוסף וכן ככל מיי: (3) שם יוסף וכן ככל סעמוד: (3) רש"י ד"ה לככי וכיון למקרא יליף עיקר האחרונא האחרו ס"ל לר' יהודה דמן תרומת הלשכה באין וקי"ל כר' יהודה כו' דכן ילפינן מקרא וק"ל: (ד) ד"ה שמיני וכו' מני לי"ג כהנים העסוקים:

מוסף רש"י

פר העלם דבר של ציבור. כגון שחורו כי״ד בעבודת כוכנים ועשו ליכור על פיהם וידעו שטעו וחזרו בהם ולריכין מעות כדי ליקח פר ושעירי עבודת כוכבים של פר ושעירי עבודת כוכבים של

ליבור. בתחילה מגבין

להן. שגוברין גובין מכל

לחך משובלין גובין מכל

מהס פר ושעירי עבודת

כוכבים לנורך קרפן (הוויות) ג:). הי מינייהו דאחריתא. איזו מהמשניות נשנית אחרונה דנסמוך עלה אמלתא דמר ודמר, דכל חד וחד הדר משיטתיה קמייתא שיטתיה ובתרייתה עיקר דהדור בהו מקמייתה (יבמות סד:). באתרא דחשוכא. בכבל באתרא דחשוכא, כככל שמיל מלולה (יומא ה.) ככל שמילה (שמילה פחים דה.), אמרי שמעתתא דמחשכן. כשלין יודעין טעמו של דכר נודין מלכס טעס שאינו (שם). שביעי בסלת. שלחה הקטרת שלהר ממיד חיבונים ומרמן בדימון שלה חיבונים ומרמן בדימון שלה חיבונים ומרמן בדימון שלה חיבונים ומרמן בדימון שלה שלחה הקטרת שלהר חמיד מורמן בדימון שלה בדימון שלה שלחת הקטרת שלהר חמיד מורמן בדימון שלה בדימון שלה מקטירין מנחתו דהיינו סלת תשיעי ביין. נסכים רכיעית ההין, כל אלו קרבים עם האברים דאין מקריבין עולה בלא מנחה ונסכים וחביתים,